

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

ערר 1121-23

לפני כבוד חברי הוועדה:

ערן עסיס, עו"ד - יו"ר

אריאל ז'יטניצקי, רו"ח עו"ד - חבר

גורמה אקספרס בע"מ, ח.פ. 513949180
באמצעות רו"ח יונתן גדלוב

העוררת:

נ ג ד

רשות המסים

המשיבה:

באמצעות היחידה לטיפול במענק השתתפות בהוצאות קבועות
רחוב בן גוריון 38 רמת גן
מייל: corona.ararim@taxes.gov.il

החלטה

1. העוררת היא חברה המפעילה מסעדה, והיא חלק מקבוצת חברות הנמנות על רשת "שגב" – מותג בתחום המסעדנות בישראל. בהתאם לחוק התכנית לסיוע כלכלי (נגיף הקורונה החדש) (הוראת שעה), התש"ף-2020 (להלן – **החוק**), העוררת הגישה בקשות למענקי הוצאות קבועות בכל תקופות הזכאות. רוב המענקים אושרו ושולמו לעוררת כמבוקש והם אינם שנויים במחלוקת.
2. הערר שבנדון נסוב על בקשת העוררת למענק בגין תקופת הזכאות ינואר-פברואר 2021, על סך של 500 אלף ש"ח, שהוגשה ביום 21.3.2021. נעיר תחילה כי המשיבה העבירה לעוררת מקדמה בסך של 300 אלף ש"ח, כנדרש בהתאם להוראות החוק, ולאחר מכן הועברה לעוררת בטעות מקדמה נוספת בסך 300 אלף ש"ח. אין מחלוקת בין הצדדים על כך שהמקדמות עולות על גובה המענק המבוקש, ולאחר הערת ועדת הערר בעניין זה, עדכנה העוררת כי פעלה מול הגורמים הרלוונטיים לרישום חוב על סך 100 אלף ש"ח, ללא תלות בתוצאות ההליך.
3. מכל מקום, ביום 8.10.2021 ניתנה החלטה ולפיה המענק אושר באופן חלקי, בסך של כ- 163 אלף ש"ח בלבד. במסגרת ההחלטה הוסבר, בין היתר, כי בחודש פברואר 2019 מחזור ההכנסות הינו חריג, בגלל חשבונית שיצאה לחברת טמפו על סך 2.5 מיליון ש"ח עבור

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

בונוסים על מכירות מוצרי חברת טמפו; צוין כי מחזור הבסיס הוקטן וכי המענק הוקטן בהתאם.

4. בהשגה טענה העוררת כי המענק אינו חד פעמי אלא מהווה תמורה שמתקבלת מחברת טמפו אחת לכמה זמן, מכוח הסכם בין הצדדים. הסכם זה, שצורף לכתב הערר בהמשך, קובע כי העוררת מתחייבת לבלעדיות ברכישה, קרי, לרכישת מוצריה של חברת טמפו ישירות מהחברה בלבד, כאשר טמפו מצידה התחייבה להעניק לעוררת הנחות ברכישת המוצרים, וכן העניקה הטבה בדמות מענק בסך 2.5 מיליון ש"ח.

5. המשיבה דחתה את ההשגה, לאחר שהעירה כי מדובר בהכנסה חריגה שלא הייתה כמוה מאז שנת 2010, וקבעה כי טענת העוררת היא "שקרית וכוזבת", מהטעמים הבאים:

1. "מדובר במסעדה ולא בחברת שיווק של טמפו, כך שחשבוניות שמול טמפו אינן פעילות שגרתית של החברה.

2. בחודש 02/2020 כאשר לא היה קורונה, ומדובר בחודש מקביל ל 02/2019, לא הופקה חשבונית עבור טמפו בכלל, אז איך ניתן להניח שב 02/2021 היה אמור להיות מופקת חשבונית עבור טמפו????!!

3. עד היום 10/2022 לא הופקה חשבונית נוספת עבור טמפו.

4. נציין שגם בשנים 2017-2018 לא הופקו חשבוניות בסכום דומה עבור טמפו, אז איפה השגרה???"

6. מכאן הערר שבפנינו.

טענות הצדדים ומהלך בירור הערר

7. בכתב הערר, הציגה העוררת את ההסכם בינה לבין טמפו. העוררת הסבירה כי הבונוס שניתן לפי ההסכם מתייחס לתנאי מסחרי של רכישות מהספק בסך של 20 מיליון ש"ח (בונוס שניתן מראש), וטענה כי לאחר עמידה ביעד מסחרי זה, כוונת הצדדים היא לחדש את ההסכמות ביניהם והעוררת הייתה זוכה למענק דומה. העוררת העירה כי התנאי המסחרי נאמד ביחס לרכישות של כלל החברות הנמנות על קבוצת שגב, אך המענק ניתן לעוררת בלבד ולא נערכת התחשבות ביניהן.

8. העוררת טענה כי ההתייחסות לשנים קודמות אינה רלוונטית, שכן ההסכם נחתם בתחילת שנת 2019 בלבד. העוררת העירה כי ה"ניסיון להתחקות אחר עסקה נוספת מעין זו אינו

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

רלוונטי ובוודאי שלא יניב ממצאים, מאחר ומדובר על עניין שלא היה קיים בשנים אלו" (להערה זו חשיבות מיוחדת ונתייחס לכך בהמשך).

9. העוררת טענה כי המשיבה שגתה במימד הזמן, וכי ההכנסה אכן הייתה צפויה לחזור על עצמה, לאחר שהקבוצה תשלים רכישות בהתאם ליעד המסחרי. לעמדת העוררת, גם אם עסקה כזו אינו חוזרת בתדירות שנתית קבועה, היא יכולה להוות חלק מפעילותה הרגילה. בשולי הדברים העירה העוררת כי ההערה לעניין היותה של העוררת מסעדה ולא חברת שיווק אינה במקומה, שכן כמסעדה היא מגישה ללקוחותיה משקאות קלים ומשקאות חריפים מסוגים שונים ומוכרת סחורה של טמפו.

10. לבסוף, טענה העוררת כי ההחלטה בהשגה ניתנה באיחור של 280 ימים (בחלוף 400 ימים מאז הוגשה ההשגה, במקום בחלוף 120 ימים כקבוע בחוק), וכי מדובר באחור משמעותי אשר בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון מטיל על המשיבה נטל מיוחד, להראות מדוע דחיית ההשגה הייתה נכונה, וזאת מבלי שחזקת התקינות המינהלית תעמוד לימינה.

11. בכתב התשובה, טענה המשיבה כי מלבד ההסכם לא צורפו מסמכים כלל לתמיכה בטענותיה השונות של העוררת, וציינה כי ההסכם ונספחיו מחזקים את טענות המשיבה. המשיבה הדגישה כי בנספח ו' לחוזה רשום במפורש שמדובר במענק חד-פעמי, כך שההסברים בעניין כוונת הצדדים בכריתת החוזה הם בגדר אמירות בעלמא. המשיבה העירה כי גם העוררת מדובר בסכום חריג, שלא היה צפוי לחזור על עצמו בתקופת הזכאות, וביישום מבחן צפי ההכנסות, היה מקום לנטרל את ההכנסה.

12. בתגובה לכתב התשובה, שבה העוררת והדגישה כי כוונת הצדדים הייתה להמשיך להתקשר בהסכמים דומים עם תום התקופה, וצירפה מכתב מחברת טמפו (שאינו תחום), המאשר את טענותיה של העוררת בדבר הכוונה לחדש את ההסכם לאחר שיתקיימו תנאי ההסכם הקודם.

13. בדיון שהתקיים באמצעים טכנולוגיים ביום 28.3.2023, ניסתה הוועדה לברר מתי, לפי שיטתה של העוררת, צפויה עיסקה כזו לחזור על עצמה בעתיד. ב"כ העוררת השיב, על דרך ההשערה, כי סך של 20 מיליון ש"ח מתמצה ברכישות על פני תקופה שבין שנה לשנתיים, והבהיר, במענה לשאלת הוועדה, כי ההערכה מבוססת על מידע שהתקבל מהעוררת ומטמפו. בהמשך הסתייג ב"כ העוררת והוסיף "זה גם יכול להיות שלוש שנים לצורך העניין, אבל לא מעבר לזה כנראה" (עמודים 2-3 לפרוטוקול הדיון). הוועדה העירה בנוסף כי טענת העוררת לגבי החישוב המשותף לכל קבוצת שגב אינו מעוגן בהסכם או בכל מסמך אחר שהוצג לוועדה. עם זאת, בתום הדיון איפשרה הוועדה לעוררת למסור אסמכתאות לטענותיה כי הרכישה מתייחסת לקבוצת המסעדות וכן באשר להיקף הרכישות בהתאם להסכם עד חודש פברואר 2020.

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

14. לתגובה מטעם העוררת צורף אישור מטעם חברת טמפו (מכתב מיום 30.4.2023), בו צוין כי ההסכם מתייחס לרכישות של כל החברות הנמנות על רשת "שגב", וכי סך הרכישות של חברות הקבוצה עומד על כ-3.44 מיליון ש"ח. העוררת ציינה בתגובה כי סכום זה הוא "במונחי ברוטו" (וזאת לעניין ההבחנה בהסכם בין המחירים ברוטו ונטו, לאחר ההנחות שנקבעו בין הצדדים). לטענת העוררת, סכום זה מעיד על כך שהיעד המסחרי היה מושלם על ידי הקבוצה בחלוף 5.8 שנים, כך שבדומה לתחשיב שנערך בדיון (בשיח שהתקיים מחוץ לפרוטוקול) ניתן להסתפק בכך שיתווסף למחזור ההכנסות בתקופת הבסיס החלק היחסי של שנה אחת מתוך סכום הבונוס (קרי 2.5 מיליון לחלק ל-5.8, שהם כ-431 אלף ש"ח; יוער למען הסדר הטוב כי בדיון הוצע לחלק את הסכום ל-6). לעמדת העוררת, על פי תחשיב זה היא זכאית למענק של 330,348 ש"ח, והיא מוכנה להסתפק בסכום זה כהצעת פשרה.
15. בתגובה, עמדה ב"כ המשיבה על קשיים רבים שנותרו גם לאחר הגשת המסמך – המסמך אינו חתום, אינו כולל לוגו של חברת טמפו, ועומד בסתירה לאמור בהסכם שבו לא הוזכרו חברות נוספות. המשיבה הוסיפה כי חלק מהחברות שפורטו אינן נמנות על הקבוצה ואינן בבעלות של בעלי העוררת, וציינה כי לא צורפה ראייה לכך שמדובר בזכייניות כטענת העוררת.
16. אולם מעבר לכך, המשיבה הוסיפה כי בידיה דוחות מפורטים של דיווחי העסקאות מול חברת טמפו, המבוססים על בדיקה מוצלבת של דיווחי טמפו ודיווחי החברות, מהם עולה כי היקף הרכישות של החברות האמורות שונה באופן מהותי ממה שהוצהר בתגובה. להמחשת העניין, צורף דו"ח מפורט של רכישות החברה העוררת מחברת טמפו, ולפיו כלל הרכישות של החברה העוררת עומדת על 239,376 ש"ח, בעוד בטבלה במכתב מטעם טמפו יוחסו לעוררת רכישות בסך 743,597 ש"ח. המשיבה העירה כי אין באפשרותה לצרף את הדוחות של החברות הנוספות מפאת חובת סודיות כלפיהן.
17. המשיבה ציינה בנוסף כי גם לפי המסמך הלא-חתום שהוגש מטעם טמפו, שכאמור עומד בסתירה לנתוני המשיבה, הסכום של 3.4 מיליון ש"ח אינו מתייחס לתקופה של שנה (מחודש פברואר 2019 עד חודש פברואר 2020) אלא לתקופה שמחודש פברואר ועד מועד עריכת המכתב (במסמך צוין כי הנתונים הובאו "נכון למועד זה") – קרי, תקופה של למעלה מ-4 שנים.
18. בתגובה, טענה העוררת כי הנתונים שצוינו נוגעים לתקופה של שנה בלבד, עד חודש פברואר 2020, וכי הדברים לא צוינו במכתב של טמפו מפאת טעות; כן העירה העוררת כי אך מפאת קוצר הזמן לא צורף מסמך חתום, וצירפה את תמליל שיחת הנציג שלה עם נציג טמפו. לתגובה זו צירפה העוררת מכתב מעודכן (אך לא חתום) מחברת טמפו, שכלל נוסח מתוקן העולה בקנה אחד עם תגובותיה הקודמות. כמו כן, צירפה העוררת את הסכמי הזכיינות המעידים על הקשר לחברות הנוספות. באשר לנתונים שצורפו על ידי המשיבה, העירה

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

העוררת כי "לא ברור" מהיכן הנתונים אותם שלפה המשיבה וכיצד הם כה רחוקים מהנתונים שהובאו בשם טמפו, והעירה כי היה על המשיבה לצרף את נתוני כלל החברות. העוררת ביקשה להותיר את המחלוקת בעניין היקף הרכש לשיקול דעתה של הוועדה.

19. כאן המקום להעיר כי בתגובותיה השונות של המשיבה הובעה עמדה לפיה ההכנסה שהתקבלה מחברת טמפו אינה בגדר הכנסה, אלא יש לראות בה החזר הלוואה או מחילת חוב בלבד, ואף להתייחס אליה כתשומה. זאת, לנוכח מערכת היחסים מול טמפו ולנוכח העובדה שבהסכם צוין כי המענק ישמש בחלקו להחזר חוב, בגין הלוואה קודמת שהעניקה טמפו לעוררת. כפי שיוסבר להלן, לא ראינו צורך להידרש בהרחבה לטענות הצדדים בנוגע לכך. יחד עם זאת, בקשר לטענות אלה, ועל מנת להבהיר את הרקע ואת מערכת היחסים הקודמת בין הצדדים, צירפה העוררת לתגובתה את הסכם הלוואה משנת 2018, על נספחיו. כמו כן, צירפה העוררת גירסה מתוקנת של המכתב מטעם חברת טמפו, על נייר לוגו (לא חתום), הכוללת גם תיקונים ברוח ההבהרות שהובאו בתגובת העוררת. לבקשת הוועדה, צורפו לתיק הערר גם הסכמי הלוואות קודמים שנערכו בין הצדדים.

20. ביני וביני, עם סיום כהונתו של יו"ר הוועדה, תיק הערר הועבר ליו"ר הוועדה הנוכחי. אגב הממצאים והמסמכים החדשים, התקיים בערר דיון נוסף באמצעים טכנולוגיים, בפני המותב החדש. בתום הדיון, על רקע הקשיים שנדונו ולובנו בהרחבה בדיון בעל פה, הציעה הוועדה לעוררת לשקול למשוך את הערר, כך שהתיק ייסגר ללא צו להוצאות, ואולם העוררת הודיעה שהיא עומדת על בירור הערר.

דיון והכרעה

21. לאחר שעיינו בתגובות הרבות ובמסמכים שהגישו הצדדים, ולאחר ששמענו את הצדדים בדיון בעל פה, באנו לכלל מסקנה כי יש לדחות את הערר במלואו. להלן נבאר את הרקע המשפטי להחלטה ונעמוד על הממצאים שהובילו למסקנתנו.

רקע משפטי – עסקאות חריגות

22. נקודת המוצא היא כי המענקים לפי חוק התוכנית לסיוע כלכלי נועדו לסייע לעסקים שנפגעו כתוצאה מהתפשטות של נגיף הקורונה. בהתאם לחוק, לא די בעובדה שחלה בעסק ירידת מחזורים בהשוואה לשנת 2019, אלא יש להראות כי "ירידת מחזור העסקאות בתקופת המענק נגרמה כתוצאה מההשפעה הכלכלית של התפשטות נגיף covid-19" (סעיף 8(3) לחוק). במילים אחרות, המענק יינתן רק אם קיים קשר סיבתי בין ירידת המחזורים ובין התפשטות נגיף הקורונה.

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

23. בפסיקת בית המשפט העליון בבר"מ 7502/22 **מדינת ישראל נ' בוריס פודולסקי** (ניתן ביום 22.1.2023; להלן – **עניין פודולסקי**) נקבע כי באופן רגיל, הדרך להוכיח את קיומו של הקשר הסיבתי היא באמצעות הצבעה על נתוני ירידת המחזורים, וכי ישנה חזקה באשר לכך שמגפת הקורונה הייתה הגורם לכך. בפסיקה קודמת שניתנה בבית המשפט המחוזי, הובהר כי נטל ההוכחה בעניין הקשר הסיבתי עובר אל כתפי העורר אם רשות המסים מצביעה על "**ממצאים עובדתיים מהימנים**" המעמידים בספק את קיומו של הקשר הסיבתי (ראו עמ"נ 21-06-27710-ב.ג **בטחון הצפון אבטחת מוסדות, ליווי טיולים ומתן שירותי רפואה בע"מ נ' רשות המסים בישראל**, ניתן ביום 3.1.2022, פסקה 53 לפסק הדין; להלן – **עניין ב.ג. בטחון**).

24. בעניין ב.ג. בטחון ובפסיקות קודמות של ועדות הערר הוזכרו ממצאים שונים שהוכרו ככאלו שמעבירים לעורר את הנטל הראייתי להוכחת קיומו של הקשר הסיבתי. ישנם מקרים שבהם נמצא כי מחזור הבסיס הוא גבוה באופן חריג, ויכול להתעורר צורך לבדוק מה הרקע לכך והאם הכנסה גבוהה באופן דומה אכן הייתה צפויה גם בתקופת הקורונה. בערר -1277-21 **נורט סטאר טכנולוגיות בע"מ נ' רשות המסים** (ניתן ביום 14.10.2021; להלן – **עניין נורט סטאר**), עמדה הוועדה על ההבחנה המתבקשת בין הכנסה גבוהה שאינה שונה מהאופן הרגיל שבו העסק מייצר הכנסות, שאותה ניתן לכלול בחישוב ההכנסה בתקופת הבסיס, לבין אירוע חריג של הכנסה, שלא צפוי לחזור על עצמו. במקרה האחרון, יש הצדקה לנטרל את ההכנסה החד פעמית, שכן ירידת המחזורים הנוצרת כתוצאה מהכנסה זו הינה אקראית, ואינה נובעת ממגפת הקורונה (ראו פסקה 19(ג) ופסקאות 23-24 להחלטה בעניין **נורט סטאר**; וראו ערר 21-1222-ע. **עראר ייעוץ והשקעות בע"מ נ' רשות המסים**, ניתן ביום 10.10.2021).

ההסכמים של העוררת מול חברת טמפו

25. ראשית, נבקש להבהיר את הרקע העובדתי ולעמוד בקצרה על מערכת היחסים בין רשת המסעדות "שגב" (המיוצגת בהקשר זה על ידי העוררת) ובין חברת טמפו, כפי שהתבררה בפנינו לאחר שהוגשו כל המסמכים הנוגעים לעניין.

26. במסגרת ההסכמים בין הצדדים, התחייבה העוררת למכור ללקוחותיה את מוצריה של חברת טמפו, תוך שהיא רוכשת אותם ישירות מהספק בלבד ולא באמצעות צדדים שלישיים. במסגרת אותם הסכמים, העניקה חברת טמפו לעוררת הנחות קבועות במחירי המוצרים, וכן הטבה כספית משמעותית. בהסכמים שנערכו בספטמבר 2017 וביוני 2018 (וככל הנראה גם בשנים קודמות), ההטבה שהעניקה טמפו לעוררת הייתה הלוואה; ואילו בחודש פברואר 2019 נחתם ההסכם שעליו נסובו הטענות בערר, ובו ההטבה הייתה באמצעות מענק חד פעמי.

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

27. ההסכמים שהוצגו לנו, בין השנים 2017-2019, דומים מאוד במתכונתם. התחייבויות העוררת במסגרת ההסכם היו דומות, ואולי אפילו זהות, וכן צורפו להסכמים נספחים הכוללים את רשימות המוצרים ואת שיעורי ההנחה וכן "נספח ו" המפרט הטבות שהעוררת זכאית להם מטמפו. ההבדל העיקרי בין ההסכמים של 2017-2018 לבין ההסכם של שנת 2019 הוא המעבר מהלוואות למענק כספי; הבדל נוסף נוגע לתקופת ההסכם – בהסכמים הקודמים נקבעה תקופת ההסכם בשנים (3 שנים או 4 שנים), ואילו בהסכם של שנת 2019 נקבעה תקופת ההסכם על פי היקף רכישות בסך של 20 מיליון.

28. מעניין לציין עוד כי בשנים 2017-2018, סכום ההלוואה השתנה – בשנת 2017 סכום ההלוואה שניתנה כהטבה עמדה על כ-1.456 מיליון ש"ח, ואילו בשנת 2018 ההלוואה הייתה בסך 2.5 מיליון ש"ח. בשנת 2019 ניתן כאמור מענק ולא הלוואה, ואולם המענק נקבע בסכום זהה לסכום ההלוואה שניתנה בשנת 2018. במילים אחרות, ניתן לומר כי במסגרת הקשרים העסקיים המתמשכים היה לעוררת קו אשראי פתוח אצל טמפו, שהוגדל בשנת 2018 ל-2.5 מיליון ש"ח, ואולם בפברואר 2019 החליטה טמפו להמיר את האשראי במענק חד פעמי בסכום דומה.

29. נקודה נוספת הראויה לציין בשלב זה היא כי בשנת 2019, עם קבלת המענק, הפקידה העוררת בידי טמפו שטר חוב, בסכום זהה לגובה המענק. העוררת הסבירה כי מדובר בבטוחה שהועברה לטמפו, כערובה לביצוע התחייבויותיה של העוררת במסגרת ההסכם. גם אם מקבלים את הסבריה של העוררת לעניין זה, המשמעות המעשית היא כי לכל הפחות הייתה לטמפו שליטה מעשית על המענק; אף שהסכום הועבר בפועל לידי העוררת, טמפו שמרה על כלי משפטי שיאפשר לה לבטל את המענק ולהחזירו לידיה בעתיד.

30. משהובהר כי אלו הם פני הדברים, מצאנו כי הסבריה של העוררת בשלבים מוקדמים היו לוקים בחסר ואף גבלו בהטעיה. כאמור, בכתב הערר נאמר לגבי ההסכם עם טמפו כך: "ניסיון להתחקות אחר עסקה נוספת מעין זו אינו רלוונטי ובוודאי שלא יניב ממצאים". טענה זו הותירה בפני הוועדה את הרושם שמדובר בעסקה ראשונה, אחת ויחידה מסוגה, ועל רקע זה נבחן הערר גם בהמשך (ראו הערות יו"ר הוועדה, פרוטוקול הדיון מיום 28.3.2023, עמ' 2 שורות 1-4). רק בדיעבד הובהר כי עסקאות מעין אלו היו גם בשנים קודמות; אמנם יש הבדלים חשובים בין הסכם זה לבין ההסכמים הקודמים, אך השלילה הנחרצת של כל "ממצא", ושלילה אפילו של כל "ניסיון להתחקות" אחר הרקע הרלוונטי – כשהמידע הרלוונטי מצוי בידי העוררת והיא מסתירה אותו מהוועדה – גובל בהטעיה. לאחר מעשה, בדיון השני שנשוב על עניין זה, ניסתה העוררת לגמד את העניין וטענה כי הניסיון ליצור קשר בין ההסכמים הוא "לגמרי לא נכון" (פרוטוקול הדיון מיום 24.7.2023, עמ' 6 שורות 16-17), אולם בהמשך להערות הוועדה סייגה את הדברים (שם, עמ' 7 שורה 2). קשה לחלוק על הקשר בין ההסכמים, שערוכים כאמור במתכונת כמעט זהה. את הרקע

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

הרלוונטי ראוי היה להציג לוועדה מתחילת הדרך, ובוודאי שלא היה מקום להציב במקומו הכחשות גורפות. אין בידינו לקבל התנהלות כזו ואנו רואים אותה בחומרה.

31. להיסטוריה ההסכמית בין הצדדים השפעה משמעותית על בירור ההליך. כפי שנראה להלן, השאלה המרכזית שעומדת בבסיס הערר היא האם ומתי צפויה הייתה העוררת להפיק הכנסה דומה ולקבל מטמפו מענק נוסף. העוררת הציגה לוועדה מצג שבו ההתקשרות הראשונה עם טמפו החלה בשנת 2019, ושכונת הצדדים הייתה להמשיך בכך – והסתירה מהוועדה את הרקע העסקי ואת מערכת היחסים הקודמת בין הצדדים. בחלק מהתקופות טמפו נתנה לעוררת הלוואות, ורק בשנת 2019 עברה טמפו למסלול של מתן מענק; בתקופות שבהן הוענקה הלוואה, תקופת ההסכם צוינה במפורש וההסכמים חודשו באופן שנתי (לפני תום התקופה), ואילו במתן המענק לא צוינה תקופת ההסכם.

32. חשוב לציין כי בהסכם עצמו, מוגדר המענק כ"מענק חד פעמי (לכל תקופת ההסכם)". העוררת טענה כי למרות האמור בהסכם, המענק היה אמור לחזור על עצמו בעתיד במסגרת הסכמים נוספים, והציגה את המכתב מטמפו כראיה לכוננת הצדדים. על הרקע הזה, יש משקל משמעותי לעובדה שהסכם כזה לא נערך לראשונה ב-2019, והמענק לא הגיע לעוררת בחלל ריק. רק לאחר שנחשפנו להיסטוריית ההסכמים, נוכחנו לדעת שטמפו אינה עקבית בבחירת ההטבות שהיא מעניקה לעוררת – ההטבה פשטה צורה של הלוואה שניתנה לה בעבר ולבשה צורה של מענק, ובה במידה היא יכולה לשנות את צורתה ומתכונתה גם בעתיד. גם העובדה שהעוררת הפקידה שטר חוב בידי טמפו מקבלת כעת משנה חשיבות – טמפו שומרת על גמישות מלאה בשאלה אילו הטבות להעניק לעוררת, ואף שומרת לעצמה את הכלים המשפטיים לשלול מן העוררת את הטבת המענק שכבר ניתנה לה.

תקופת ההסכם

33. שאלה מרכזית נוספת שהוועדה נדרשה אליה במהלך בירור הערר היא מהי תקופת ההסכם. בניגוד להסכמים הקודמים, שבהם נקבעה תקופת זמן נתונה ליישום ההסכם, בהסכם שמכוחו ניתן המענק נקבע יעד מסחרי של היקף רכישות בסך של 20 מיליון ש"ח, ובהתאם לכך נקבעה המחויבות של העוררת כלפי טמפו – עד תום התקופה שבה יושג היעד המסחרי. גם אם מקבלים את גישתה של העוררת כי מדובר במענק שצפוי היה לחזור על עצמו, יש משמעות מכרעת לשאלה כמה זמן אמור היה לעבור עד שהעוררת וקבוצת שגב יגיעו ליעד המסחרי, שכן רק בחלוף זמן כזה ניתן לטעון שצפוי היה להתקבל מענק נוסף.

34. בדיון הראשון, העירה הוועדה כי היעדרו של מידע זה הוא בעוכריה של העוררת. העוררת ביקשה להיבנות מקו הטיעון המורכב, הרואה בהסכם חד פעמי זה הסכם שיגרתי שצפוי היה לחזור על עצמו, אך לא סיפקה לוועדה מידע מינימלי בנוגע להיקפי הרכש מחברת

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

טמפו, וההערכה הכלליות שניתנו בדיון, ללא כל אסמכתאות, נעו בין שנה לשלוש שנים. הוועדה העלתה את השאלה לגבי היקף הרכש עד לתקופת הקורונה, והעוררת הסכימה כי ניתן למדוד את העניין באופן הזה "ולעשות מכפלות בהתאם."

35. כאמור, לאחר הדיון הציגה העוררת נתונים, שנתמכו במכתב מאת חברת טמפו, ומהם עולה כי היקף הרכישות של קבוצת שגב מתחילת תקופת ההסכם ועד פרוץ מגפת הקורונה (סוף פברואר 2020) עמד על כ-3.44 מיליון ש"ח, ולפי נתונים אלו, 20 מיליון ש"ח היו מושגים בתוך כ-5.8 שנים. כאן המקום להעיר כי נפלה שגיאה בחישוב שערכה העוררת, שייחסה את הנתון ל-12 חודשים במקום 13 חודשים (תחילת פברואר 2019 עד סוף פברואר 2020); חישוב מדויק יותר על פי נתונייה של העוררת מוביל לתקופה של כ-6.3 שנים. יודגש כי נתונים אלו לא גובו בראיות של ממש, בכרססת הנהלת חשבונות או באישור רואה החשבון.

36. כך או כך, נתונים אלו הופרכו על ידי המשיבה. המשיבה הציגה לוועדה פירוט של כל העיסקאות שהתקיימו בין העוררת לבין טמפו – פירוט מהימן שמבוסס על בדיקה מוצלבת של חשבוניות שדווחו למע"מ הן על ידי טמפו (בצד הכנסות שלה) והן על ידי העוררת (בצד התשומות שלה). על פי פירוט זה, סכום החשבוניות עמד על כ-239 אלף ש"ח בלבד – בעוד לפי הטבלה שהעבירה העוררת מטעם טמפו, סכום הרכש של העוררת עמד על כ-744 אלף ש"ח. עוד הודגש כי סכום זה, נמוך יותר מפי 3 מנתוני העוררת, הצטבר על פני למעלה מ-4 שנים – מתחילת פברואר 2019 ועד חודש מרץ 2023 – ולא על פני 13 חודשים כפי שטענה העוררת.

37. הפער בין הנתונים המאומתים שהציגה המשיבה לבין הטבלה מטעם חברת טמפו שצורפה על ידי המשיבה הוא עצום, בפרט אם משקללים את ההבדל הקריטי הנעוץ בשאלה מהי התקופה שאליה מתייחסים הנתונים. המשיבה התייחסה כאמור לתקופה של למעלה מ-4 שנים, והראתה כי הסכום קטן יותר גם על פני תקופה זו, אולם אם מתייחסים רק לחשבוניות שהופקו באותם 13 חודשים שאליהם התייחסה העוררת – הפער הוא גדול עוד יותר. לפי הפירוט שהעבירה המשיבה (שכלל גם את התאריך של כל חשבונית), החשבוניות שהוציאה טמפו לעוררת בין תחילת פברואר 2019 לסוף פברואר 2020 מסתכמות ב-92,946 ש"ח בלבד. זאת כאמור, בהשוואה לטענת העוררת בדבר רכש מטמפו בהיקף של כ-744 אלף ש"ח. משמעות הדברים היא כי נתוני האמת, המבוססים על חשבוניות שדווחו בפועל לרשות המסים, קטנים פי 8 (!) מהסכומים שעליהם הצהירו העוררת וחברת טמפו מבלי לתומכם באסמכתא כלשהי.

38. נציין בהסתייגות כי נתונים אלו מתייחסים לחברה העוררת בלבד, בעוד העוררת התייחסה לחברות נוספות מקבוצת שגב שמצטרפות להיקפי הרכש הנטענים. לגבי חברות אלו לא הציגה המשיבה מידע ממערכותיה משיקולי סודיות, שכן חברות אלו אינן צד להליך, כך שלא ניתן להיווכח מהנתונים המלאים. בצדק ציינה המשיבה כי עליה לשמור על חובת

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

הסודיות כלפי החברות הנוספות שאינן צד להליך, וכי העוררת היא זו שצריכה להציג לוועדה מידע מהחברות הקשורות, ככל שהיא סבורה שיש בו כדי לסייע לה. מכל מקום המשיבה העירה בדיון כי גם בחברות אחרות ישנה אי התאמה בין הסכומים הנתונים על ידי העוררת לבין סכומי החשבוניות הרשומים במערכות מע"מ, בשיעורים שונים. על מנת לסבר את האוזן, נציין כי אילו היינו משליכים את מידת אי ההתאמה של הנתונים גם על נתוניהן של יתר החברות בקבוצת שגב, הרי שהיקף הרכש בפועל קטן פי 8 מהנטען על ידי העוררת, ומשמעות הדבר היא כי היעד המסחרי היה מושג רק בחלוף 50 שנה! גם אם הפער אינו כפי שמצטייר מאופן החישוב הזה, מדובר בפערים משמעותיים שמאריכים עד מאוד את תקופת ההסכם. לכל הפחות היינו מצפים מהעוררת להמציא מידע מהחברות הקשורות כדי לאיין את ממצאי המשיבה, דבר שלא נעשה על ידי העוררת.

39. כפי שהדגשנו בדיון השני, הנתונים שהציגה המשיבה מעמידים את העוררת בפני קושי ראייתי של ממש. מדובר על דיווחים מוצלבים במערכות מע"מ, נתונים שאותם סיפקו לרשויות המס גם העוררת וגם טמפו – כל אחת בנפרד. קשה לחשוב על מתכונת בדיקה מהימנה יותר מזו באשר להיקף העסקאות מול חברת טמפו. נתונים אלו הוצגו לעוררת לפני הדיון, ולמרות תגובתה הארוכה – בעניין זה העוררת הסתפקה באמירה ש"לא ברור" כיצד הנתונים כה רחוקים מאלו שצוינו על ידה, והותירה את העניין לשקול דעתה של הוועדה.

40. תגובתה של העוררת לעניין זה מדברת בעד עצמה. אילו העוררת הייתה סבורה שהמשיבה הציגה נתונים לא נכונים, היה עליה להזדרז ולהציג בפני הוועדה כרטסות מלאות – שלה ושל יתר החברות מקבוצת שגב – או מסמכים אחרים מתוך ספרי חשבוניותיה, על מנת לסתור את נתוני המשיבה, או לחלופין להבהיר מניין נובע הפער. העוררת המשיכה להיאחז בטענות המבוססות על מספרים שלא ניתן להם כל תוקף חשבונאי, שעומדים בסתירה למקור מידע מהימן, ולא הותירה לוועדה ברירה אלא לדחות את גירסתה.

41. בדיון בעל פה, ניסתה העוררת את כוחה בטענות נוספות על מנת לצמצם במעט את הפער בין הנתונים. ראשית, הזכירה העוררת כי היעד של 20 מיליון הוגדר בהסכם לפי המחירים "ברוטו" (דהיינו, לפני ההנחות שנקבעו בהסכם), ולכן ייתכן שהסכום "נטו" הוא קטן יותר. במהלך הדיון מנהל העוררת עצמו אמר כי הפרש בין ברוטו לנטו יכול להגיע ל"פי 2". לפי התרשמותנו משיעורי ההנחה הקבועים בהסכם (אשר נעים בין 20% ל-63%, וברוב המוצרים – בין 30% ל-45%), גירסה זו היא בגדר אומדן מופלג ומוגזם. מכל מקום גם במכפלה של פי 2 אין הסבר לפער הגדול שבין הצדדים (פי 8, כאמור לעיל).

42. כמו כן, נטען בדיון כי אלמלא הקורונה הייתה כוונה לפתח את רשת שגב ולהקים מסעדות נוספות, כך שגם בהינתן נתוני המשיבה היעד של 20 מיליון היה מושג מוקדם יותר; טיעון זה הועלה בעלמא בתום הדיון השני ולא הוכח כלל, וגם בהקשר זה – כוחו של הטיעון הוא

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

מוגבל; גם אם העוררת הייתה מוכיחה שהקמת סניפים נוספים נמנעה בשל מגפת הקורונה, כדי ליישב את טענותיה היה עליה להוכיח שהיקף הרכש מטמפו בצירוף סניפים אלו היה עולה לפחות פי 4. זו כמובן טענה מרחיקת לכת, שהיה על העוררת להעלות בשלב מוקדם יותר, ובוודאי שלא ניתן לקבלה ללא תימוכין. מכל מקום, טענה זו אינה משנה את התמונה לעניין אמינות נתוני הרכש שהציגה העוררת, ומצאנו שלא ניתן להתבסס עליהם כלל.

43. כאן המקום להזכיר כי הנתונים שהציגה העוררת היו מבוססים על טבלה בלבד שהוצגה מכתב מטעם טמפו. מקור הנתונים לא הובהר, הנתונים לא היו מאומתים בידי רואה חשבון, ולמעשה, המכתב שהועבר – על גירסאותיו השונות – לא היה חתום כלל. מאחת מגירסאות המכתב, ניתן היה להבין שהנתונים אינם נתוני 13 חודשים – כפי שטענה העוררת – אלא נתונים של כל הרכש של קבוצת שגב עד למועד עריכת המכתב (קרי, עד חודש מאי 2023). העוררת הכחישה ועמדה על כך שאלו נתוני 13 חודשים בלבד (ואף הציגה גרסה מתוקנת למכתב). ייתכן שהנתונים קרובים יותר לנתוני האמת שהוצגו לוועדה אם בכל זאת הם מתייחסים לתקופה של 4 שנים (ואזי הפער הוא 'רק' קצת יותר מפי 3), אלא שקביעה כזו אינה מועילה לעוררת כמובן, שכן היא מאריכה התחשיב ההיפותטי של תקופת ההסכם, הנגזר כמכפלה מהתקופה הנבחנת.

44. הלכה למעשה, איננו מקבלים את גירסאותיה והסבריה של העוררת לגבי תקופת ההסכם. הטענה המקורית שעלתה בדיון הראשון, כאילו היעד המסחרי צפוי להיות מושג בתוך שנה עד שנתיים, או לכל היותר שלוש שנים – הופרכה על ידי העוררת בעצמה. גם הטענה שההסכם אמור היה להתחדש בחלוף כ-6 שנים הייתה מבוססת על הנחות אופטימיות, ועל נתונים ממקור עלום שלא הוכחו ולמעשה אף הופרכו. העוררת לא ניצלה את ההזדמנות שניתנה לה להבהיר מה מקור הפער, וגם לאחר שניתנה לה הזדמנות נוספת להתייחס לכך בדיון – לא מצאנו שיש לה הסבר מניח את הדעת. אין באפשרותנו לקבוע בדיוק מהי התקופה שבה קבוצת שגב צפויה להגיע ליעד המסחרי של רכש בהיקף של 20 מיליון ש"ח. עם זאת, ניתן לשלול באופן נחרץ את הטענה שהיעד המסחרי היה מושג בחלוף שנה או שנתיים ואף לא 6 שנים. מהמידע שבפנינו עולה כי בכדי לרכוש סחורה בהיקף שבגיננו ניתנה לה ההטבה נדרש לעוררת ולקבוצת שגב זמן רב מאוד, הרבה מעבר ל-6 השנים הללו.

45. נעיר כי לא התייחסנו לקושי נוסף שהתגלה בחישובים שערכה העוררת – השאלה אילו חברות כלולות בהסכם ונספרות לצורך העמידה ביעד המסחרי. ההסכם נערך מול החברה העוררת, וקיומן של חברות נוספות בקבוצה כלל לא הוזכר בו, מסיבות שלא הובהרו. בהמשך, אף העלתה המשיבה שאלות לגבי חברות שהוזכרו כקשורות, אך אינן מצויות בבעלות העוררת, ונטען כי חלק מהחברות הן בבעלות בן משפחה ואחרות פועלות בזכיינות. גם אם מקבלים את ההנחה שחברת טמפו התכוונה להביא בחשבון במסגרת ההסכם את הרכישות של מסעדות שגב כולן, כקבוצה עסקית, נותרה אי בהירות מסוימת לגבי זהות חברי הקבוצה (וגם בעניין זה, חלו שינויים בגירסאות המכתב מטעם טמפו). מכל מקום,

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

כאמור, הנתונים שהציגה העוררת הופרכו על ידי המשיבה, ולא ראינו צורך להכריע גם בעניין זה.

האם יש לכלול את המענק במחזור הבסיס של העוררת

46. כפי שצוין בפסיקה שהוזכרה לעיל, מקום שירידת המחזורים נובעת מהכנסה גבוהה במיוחד בתקופת הבסיס, עולה מאליה השאלה האם הירידה נובעת ממגפת הקורונה. ייתכן שההכנסה הגבוהה היא פועל יוצא של הפעילות הרגילה של העסק, ואזי אין מקום לנטרל אותה. ייתכן מאידך שההכנסה הגבוהה היא כה חריגה באופיה, שניתן לומר בבירור שהיא לא הייתה צפויה לחזור על עצמה, ואזי לא ניתן לומר שהיעדרה של הכנסה זו נובע ממגפת הקורונה.

47. לאחר שעיינו והתעמקנו בפרטי ההסכם בין הצדדים ובמשמעויותיו, דומה כי קשה למצוא דוגמה ברורה יותר להכנסה חריגה שאותה יש לנטרל מחישוב המענק. מדובר במענק חד פעמי, שהוגדר ככזה על ידי הצדדים בהסכם שנערך ביניהם. טענת העוררת כאילו המענק צפוי היה לחזור על עצמו, רעועה ביותר, ונסמכת על הנחות יסוד אופטימיות, שלא נמצא להן כל בסיס במסמכים שהוגשו לוועדה.

48. ראשית, דפוס ההתקשרות עם חברת טמפו אינו יציב וקבוע כפי שניסתה העוררת לצייר; הקשר הקודם שהיה לעוררת עם חברת טמפו – שאותו ניסתה העוררת לגמד או אף לטשטש – מעיד על היעדר עקביות, ומעורר סימני שאלה של ממש לגבי ההנחה שהסכם זהה אמור להיחתם גם בעתיד.

49. שנית, גם אם היה ההסכם צפוי לחזור על עצמו בתום התקופה, עם ההגעה ליעד המסחרי – אין מחלוקת שהכנסה כזו לא הייתה צפויה בתקופת הזכאות, או בתקופת מענקי הקורונה בכלל. כל טענת העוררת הייתה כי ההכנסה צפויה לחזור על עצמה אחת ל-6 שנים, ולכן יש לנטרל רק 5/6 מהסכום ולהותיר 1/6 ממנו; חישוב זה אינו מעניק לעוררת את מלוא המענק המבוקש, אך מגדיל באופן משמעותי את הסכום שניתן לאשר לעוררת – וזאת בשל מדרגות הזכאות הקבועות בחוק. אולם כאמור, ההנחה שהיעד המסחרי אמור היה להיות מושג בתוך 6 שנים היא מופרכת, וניתן לומר באופן חד משמעי שהיא הוכחה כלא נכונה.

50. נציין כי טענת העוררת מבוססת על חישוב יצירתי, שממילא מעורר סימני שאלה. אילו היה מדובר בהכנסה שחוזרת על עצמה אחת לשנה, מובן מדוע היה מקום לכלול אותה בתקופת הבסיס; גם אם לא ניתן לצפות בדיוק את המועד המדויק שבו הייתה צפויה ההכנסה, אילו ההכנסה הייתה צפויה להתקבל בתקופת הקורונה ונמנעה עקב הקורונה, היה בכך כדי להצדיק את הכללתה בחישוב המענק. באופן דומה, כשמדובר על הכנסה שעשויה לחזור על

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

עצמה אחת לשנתיים, ניתן לערוך חישוב דומה מתוך הנחה מיטיבה, שהמחוקק בחר את שנת 2019 כשנת הבסיס, גם אם לא ניתן לדעת בוודאות האם הייתה מגיעה הכנסה דומה או לא ובאיזו מתקופות הזכאות. אולם כשמדובר על הכנסה **שבהכרח לא** הייתה מגיעה בתקופת מענקי הקורונה, אלא בחלוף מספר שנים לאחר מכן – אנו סבורים שאין היגיון בהכללתה (או בהכללת חלק ממנה) במחזור ההכנסות של תקופת הבסיס כלל.

51. גם אם היינו משוכנעים שטמפו תחתום עם העוררת בעתיד על הסכם נוסף ותינתן לה מענק נוסף (ולכך כאמור לא הונחה תשתית מספקת), לא ניתן היה לומר שהעוררת הפסידה את ההכנסה הזו עקב מגפת הקורונה. לכל היותר, מגפת הקורונה דחתה את המועד שבו יושלם היעד המסחרי, כך שהמענק הנוסף, ההיפותטי בשלב זה, היה משולם במועד מאוחר יותר. נזכיר כי בעת הנוכחית, חלפו כבר למעלה משנתיים מאז הסתיימו ההגבלות שהוטלו על בתי עסק עקב מגפת הקורונה – תקופה ארוכה יותר מאשר התקופה שבה שררו מגבלות – ובכל זאת העוררת לא קיבלה מענק דומה לזה שהתקבל בשנת 2019. בנסיבות כאלה, לא ניתן לומר שהמענק שהתקבל בשנת 2019 מהווה מרכיב רלוונטי בחישוב ירידת המחזוריים שנוצרה כתוצאה ממגפת הקורונה.

52. נציין כי מסקנתנו עומדת בעינה גם בשים לב לאיחור של המשיבה במתן החלטה בשלב ההשגה. בצדק ציינה העוררת כי **בעניין פודולסקי**, הכריע בית המשפט העליון כי איחור במתן החלטה בהשגה אינו מוביל לדחיה על הסף, אלא שולל מן המשיבה את חזקת התקינות המינהלית. גם אם נניח שהאיחור מגביר את הנטל המוטל על המשיבה, אין צל של ספק שהמשיבה הוכיחה את האופי החריג של ההכנסה מחברת טמפו, הרבה מעבר לצורך.

53. נזכיר כי נקודת המוצא לדיון היא לרעתה של העוררת – מדובר בהכנסה גבוהה באופן חריג, שאותה העוררת לא הפיקה באופן הרגיל שבו היא מפיקה את הכנסותיה – באמצעות הכנסה מלקוחות – אלא ניתנה לה כמענק חד פעמי מאחד מספקיה. בנסיבות אלו, ניתן להבין בנקל שמדובר בהכנסה חריגה, והנטל המוטל על המשיבה אינו גדול, גם אם ההחלטה בעניין זה הופקה באיחור. העוררת היא זו שמוטל עליה נטל כבד, כאשר היא מבקשת להסתמך על הנחות היפותטיות אופטימיות, שהתבררו בדיון כחסרות בסיס. תמונה בעינינו מדוע המשיכה העוררת לנהל את הערר, ועמדה על בירו עד תום – אף לאחר שהובהר כי הנתונים ששימשו אותה הופרכו על ידי נתונים של המשיבה, ואף לאחר שהוצגו לעוררת סימני שאלה רבים באשר לאופי החריג של הכנסה זו.

54. כאן המקום להזכיר ולהבהיר כי המחלוקת נסובה על ההכנסה בסך 2.5 מיליון ש"ח בחודש פברואר 2019, ועליו בלבד. לאחר שנוטרלה הכנסה זו, נמצאה העוררת זכאית למענק בחודשים ינואר-פברואר 2021, כשם שנמצאה זכאית למענקים בתקופות זכאות אחרות. המענק שאושר לעוררת, ושאותו היא מבקשת להגדיל, הוא מענק משמעותי ונכבד, בסדר

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

גודל דומה לסכומי המענקים שאותם קיבלה העוררת בתקופות זכאות אחרות. המשיבה לא חלקה על זכותה של העוררת למענק זה, ולטעמנו זוהי בוודאי החלטה מאוזנת וראויה בנסיבות העניין.

סיכום והערות אחרונות

55. כפי שהערנו לעיל, לא ראינו צורך להידרש לטענות המשיבה סיווג המענק שהתקבל מחברת טמפו כתשומה ולא כהכנסה. אנו ערים לנסיבות החריגות ולמערכת היחסים העשויה להתקיים בין העוררת ובין חברת טמפו כספקית, שהובילו את המשיבה לסברה זו. מכל מקום, כיוון שהעוררת הפיקה חשבונית ודיווחה על המענק כהכנסה, ספק אם ניתן לבסס את התזה המורכבת שהציגה המשיבה. הלכה למעשה, החלטנו לדחות את טענות העוררת גם מבלי להידרש לעניין מורכב זה.

56. מכל הטעמים המפורטים לעיל, הערר נדחה.

57. אשר לפסיקת ההוצאות, נוכח הנסיבות אליהם נחשפה הוועדה במהלך ניהול הערר ונוכח התנהלות העוררת, אנו סבורים כי על העוררת לשאת בעיקר ההוצאות בהליך. המשיבה קבעה את מענקי העוררת בהתאם להכנסותיה השוטפות של העוררת, תוך נטרול של הכנסה חריגה. העוררת ידעה היטב עוד לפני שהגישה את הערר כי מערכת היחסים עם טמפו כללה הטבות שונות לאורך השנים, וכי לא ניתן לצפות אם ומתי תינתן לה הטבה דומה לזו שניתנה בחודש פברואר 2019. אף על פי כן הותירה העוררת ערפול בעניין זה, לא מסרה לוועדה פרטים רלוונטיים בעניין אלא לאחר הדיון הראשון ורק בתגובה לתגובת המשיבה. גם הבדיקה שערכה העוררת לאחר הדיון לא הניבה תוצאה התואמת את העמדה שהוצגה בדיון הראשון, וגם הנתונים שעליהם התבססה הבדיקה נמצאו כלא אמינים והופרכו על ידי המשיבה. בדיעבד, התברר כי טענות העוררת אינן מבוססות כלל, כך שלא ברור לנו מדוע הוגש הערר מלכתחילה – ואולם למרות זאת עמדה העוררת על המשך בירור הערר, ללא טעם נראה לעין. נציין כי הפחתנו במעט את סכום ההוצאות שסברנו שיש לחייב בו את העוררת, וזאת לנוכח התיאור של המשיבה בהחלטה את ההשגה כ"שקרית וכוזבת"; אף שמצאנו שעמדת העוררת לא הייתה נכונה, השימוש בביטויים כגון שקר וכזב מצד המשיבה, בלא בדיקה מתאימה, אינו הולם. גם כאשר המשיבה מעוררת סימני שאלה של ממש בנוגע לגירסת העוררת, כינויים כאלו מצד רשות מינהלית אינם במקומם. בנסיבות אלו, ובהתחשב גם באיחור של המשיבה במתן החלטה בשלב ההשגה, החלטנו לחייב את העוררת בהוצאות המשיבה בסך של 8,000 ש"ח בלבד.

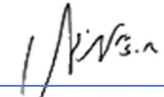
58. יתרת המקדמות ששולמו לעוררת ביתר, בד בבד עם ההוצאות שנפסקו לחובת העוררת, ישולמו למשיבה בתוך 60 ימים ממתן החלטה זו, ובהתאם לאמור בסעיף 16 לחוק.

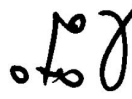

מדינת ישראל
ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

זכות ערעור בפני בית המשפט המחוזי, בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים, בתוך 60 יום.
ניתנה היום, י"ג תשרי תשפ"ד, 28/09/2023, בהעדר הצדדים.

1121-23

אריאל זייטניצקי, רו"ח עו"ד
נציג ציבור

ערן עסיס, עו"ד
יו"ר הועדה